

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marți, Joi și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru streinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei arhidiecezane Sibiu, strada Măcelarilor 47.
Correspondențele sînt a se adresa la:
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 30.
Epistole nefrancate se refuză. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori
15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr
pentru fie-care publicare.

Din cauza sftci sêrbători a „M. Muc. Dimitriu” numărul proesim va apărea Marți în 29 Octombrie v.

Sibiu, 23 Octombrie 1885.

Diarele streine au luat notiță despre o neînțelegeră, ce există între presa maghiară și cea nemaghiară din Transilvania.

Lucrului i s'a dat formă glumeață, accentuându-se mai cu seamă animositatea dintre diarele din Ardeal și necruțarea, cu care se întimpină ele.

Este fapt, că între diaristica maghiară și nemaghiară din Ardeal există o mare neînțelegere, și noi cești bisericesci folosindune de termeni biblici, afirmăm cu toată tăria, că între noi și ei mare prăpastie este, mai mare chiar și ca cea dintre bogatul din Evanghelie și Lazar, care privea lucrurile din sinul fericitului Avram.

Este deci mare prăpastie între noi și ungurii dela presa din Ardeal, și cu această grozavă prăpastie rivalizează animositatea observată în lupta cu peana.

Și e lucru natural, că prăpastie se fie între noi și gazetarii unguri, e consecuență logică animositatea, deoarece vederile noastre sunt diametral opuse vederilor colegilor dela presa ungurească.

Trăim în luptă continuă și fie-care vorbesce de ceea ce-l doare.

Pre frații dela presa maghiară se pare a-i dura ori-ce semn de vieață națională la români, pre noi ne doare asuprurile de tot soiul, cari se înmulțesc pe și ce merge.

Nu este și lăsată de Dumnezeu, ca presa din Cluș se nu tãbãrãscã asupra noastră, și aceasta sub felurite preteceste.

E vorba de prăpastie.

Se aduce lege în dieta țerei ca copii încă din tinerețe se fie maltratați cu învățarea unei limbi străine idiomului lor.

Fiind-că legea e lege, ea trebuie respectată.

Mintea sănătoasă și-a luat de ajutoriu rezultatele sciinței pedagogice și a demonstrat, că această arbitrară măsură este îndreptată contra educațiunei și a instrucțiunei cetățenilor nemaghiari.

Toate în zadar. S'a și, că noi trebuie să fim recunoscători, deoarece prin această măsură ni se deschide scara dignităților în patrie.

Așadara se fim mulțămitori. În sensul legei mai susamintite, stabilitate au învățătorii instituți

înainte de anul 1872, ceiaiați stau ca frunța pe apă.

De atunci încoace lucrurile s'au dezvoltat altcum, despre care însă cu altă ocaziune.

Dela scoală s'a trecut la patriotismul nostru, și astăzi este dogmă credința, că fără cunoștința limbei maghiare nu se poate închipui patriotism adevărat.

Încă o prăpastie.

Toți cei dela presa română din Ardeal cunoașcem perfect limba ungurească.

Mai mult, unii dintre noi și-au făcut aproape toate studiile la institute unguresci.

Diariștii români din Ardeal sunt cei mai mari nepatrioți, așa și colegii dela diarele streine, deoarece ei cunosc perfect limba maghiară, și cunoștința limbei maghiare este unica garanția a patriotismului dela noi.

E vorba de prăpastie între noi și ei.

Cu săptămânile s'ar putea scrie numai despre tema atinsă de noi la acest loc, înse noi trecem la alte necazuri.

E destrăbălată administrațiunea la noi, destrăbălată până la extrem, și aceasta ni-o spun diarele maghiare din opoziție, se înțelege numai acolo, unde e vorba de luptă între partide.

E destrăbălată, o recunoașcem și o simțim și noi, și dacă am sta să publicăm plângerile de tot soiul, am putea forma rubrică permanentă de asemenea plângeri în toate diarele noastre.

Avem spre pildă o plângere mai proaspetă înaintea noastră.

În o comună curat românească din înglodatul comitat al Târnavei mici, fostii domni feudali au cassat cărcima comunei acuma de vre-o cinci ani.

Sârmanii români au spusat mult și la administrație pretutindenea au pierdut.

Se așterne cauza la ministeriul de interne. Aici se casează întreg procesul din cauza necompetenței forurilor; se restituie „status quo ante,” cu observarea, că dacă foștii feudali au ceva pretensiune, se se adreseze la forul judițial.

Decisiunea ministerială sosese la comitat în Septembrie 1884, adunarea generală a comitatului o ia la pertractare în 6 Octombrie 1884 și o transpune oficiului pretorial spre a o publica celor interesati.

Acuma suntem în Novembre 1885, și sârmana comună tot nu scie ce este cu cărcima.

Oamenii se duc la pretor, acesta le arată ușa. Causa e decisă de un an de zile și de status quo ante nici vorbă.

În loc de aceasta notariul trimite o scrisoare judeului comunal cu porunca, ca să se iscălească întreg comitetul.

Judele nu înțelege un singur cuvânt unguresc, asemenea subjudele, asemenea jurații, cu un cuvânt nu găsești om în comună, care să scie unguresce, deși comuna aceea formează granița între secui și româtimea de pe șesul Târnavei mici.

Din întâmplare tocmai la sosirea acelei porunci, se afla în comună un om cu cunoștința limbei unguresci.

Satul întreg a năpăstuit asupra lui cu fel de fel de scrisori, unii cu contracte, alții cu citațiuni judecătorești, al căror temin espirase de mult, și acuma se apropia esecutiunea, alții cu libelul de dare, și așa mai departe.

A venit și judele, căci el încă e din sat, și-i cade bine când vre un om din neamul lui pricepe ceva carte.

Și ce era în porunca dela notariu. Comuna politică se obligă, că la prima provocare va presta 30 de zile de lucru cu carul și 70 cu palma pentru scoala de stat, proiectată a se înființa în comuna învecinată.

Comitetul are numai să iscălească, celelalte urmează dele sine.

Este vorba de prăpastie între noi și ei.

Vom continua.

Revista politică.

Presă monarhiei se ocupă de present cu răspunsul ministriului de externe Kálnoky, dat la multele interpelațiuni ce i s'au făcut în delegațiune din partea maghiară.

În răspunsul seu ministriul lasă neatins multe cestiuni, despre care a fost întrebat și în genere nu spune decât foarte puțin nou.

Eată ce scrie „N. fr. Presse” despre acest răspuns al ministriului Kálnoky:

„Simțământul sigurității și a liniștii, care s'a produs în urma mesagiului împăratesc rostit în fața delegațiunilor, — și totodată speranța, că va reuși nu numai desnodământul pacinic al conflictului bulgaro-rumeliot, dar resolvarea lui fără nici o periclitare a intereselor monarhiei noastre, prin răspunsul ce l'a dat și Dl Kálnoky în delegațiune, de fel nu s'au întărit. Asupra importantei întrebări: a conferenței, a programei sale, și a marei cestiuni, că în ce mod se vor esecuta eventualele ei hotăriri, ministriul — din motive, pre cari ori-ce corpo-

mai când te iartă rënduiala scolii și sfatul învățătorilor, apoi cetea în biserica apostolul cu glas mare și cu un vers dulce, de se minunau oamenii de el; ear Pralea sêracul se simța încodată atâta om decât era, și „Freacă sftanți” sta să plesnească de ciudă, cum ficiorul unui sêrântoc poate să nu fie prost ca tată seu. Adecă scii tu că și-am spus, că „Freacă sftanți” în prostia lui se ținea pe sine cuminte, și prost pe tot omul, care nu era bogătan ca el.

An după an trecea și Petru nu mai găta cu scolile. Începură să-i ese perșorii pe bărbie și el tot nu mai găta. S'a dus chiar la scolile cele mai mari din împărăție, adecă la Beci și se făcù procatâr.

Acum eu nu o să și mai laud ție pe Petru Pralea procatârul, că tu și vei fi cunoscând atât de bine ca și mine și vei scii, că nu sunt nici de ce domni de români, care să și întrecă pe el. Îi om la loc în tot chipul: și de carte și de inimă, care cunoașce necazurile oamenilor sêraci și și ajută cu sftat și cu bani, după cum cere trebuința.

Veți dragu tatii, acum ce fală-i pentru un sat cum e și al nostru și pentru niște oameni sêraci, cum au fost și părinții lui Pralea, a procatârului, de a putea și dice: domnul acela mare a eșit din satul nostru, el este omul nostru.

Și se veți tu numai. Cum ajunse el domn pe barba sa, de gătase adecă cu toate scolile, vinea toată luna de două-ori la noi, de aduna pe oa-

FOIȚA.

Minte, minte, nația românească.

Cichindeal.

Disertație populară.

(Înceiere.)

— Băiatul cel mai mare a lui Pralea, — era un copil foarte cuminte și isteț. Nu împlinise bine nici 6 ani și și și dăcea de rost în biserică „Lumină lină,” „Tatăl nostru,” „Credeul” de și era mai mare dragul, ba și mai învățase popa Stefan — Dșeu să și ierte, că a fost om bun și de omenie, — și il mai învățase câte o slovă două și se trezi într-o bună dimineață ta-so cu el, că citește în biserică icoasele și apostolul.

— De multe ori, când după slujba de Duminică se întorceau cu toții acasă, adecă Pralea, nevastă-sa și cu copii, — se gândia Pralea la ficiorul seu Petru și apoi la sêrăcie și dela sêrăcie ear la Petru. Și cum se gândia el așa, tăcea mulcom și vedându-l nevastă-sa că el tace, făcea și ea tot astfeli. Și apoi tăceau amândoi multă vreme. Odată, după ce tăcură earăș mult amândoi, se întoarse Pralea cătră nevastă-sa, și i grăi cu multă hotărire:

— „Tu muiere, m'am gândit să fac un lucru mare. L-am întrebat chiar și pre popa și pre nota-

reșul, — și și ei au și să-l fac. Pricepi-me?!..... Am să-l fac, de așa scii, că vom mânca fasole chiar și în ziua de Pasci..... M'ai mâncaut muiere?!“

— „D'apoi te-o pricepe, dacă mi-i spune și mie.“

— „Ș'apoi ear a mai stat pe gânduri Pralea și pe urmă ear a grăit:

— „Pe Petru am să-l dau la scoală să învețe carte. Copilul acela nu e ca să grijiască de vacă și să fie pogănici la boii altuia. Priceputum-ai?!“

— Nevasta sa tăcù câtăva vreme; apoi grăi.

— D'apoi banii d'unde-i luăm?

— Bun îi Dșeu și ne-a ajutat. Ne om trage dela gură, numai ca să vedem ce vom putea face din el; barēm un biet de dascăl ca ficiorul popii din Sêlcuț, dacă nu mai mult. Nu te îngrijii nevastă, — ce spune popa și notareșul nu poate fi lucru rău. Nu poate fi lucru rău.

— Și cum a și Pralea dragu tatii, așa a făcut. L-a luat pe Petru și l-a dus la scoală la oraș. Și jumătate din crețărășii căștigați cu multă sudoare și-i dădea la scolile din oraș, numai ca să vadă eșind om din el.

— Și n'au trecut trei patru ani și Petru a lui Pralea din satul nostru era vestit de scolar harnic și ascultător, încât il luase un domn dela oraș și spesa el pentru ca să și învețe. Ear când vinea din când în când acasă pela sêrbători mai mari, veți cum vii și tu, scii că nu se poate totdeauna, ci nu-

time să fie salvate de barbaria statului român; Europa trebuie să useze de toată presiunea posibilă asupra statului nostru spre al silii să facă o colosală spărtură în zidurile cetății, pe unde să poată intra această enormă masă străină până la unul, tot acest element eterogen și disolvant, până la cea din urmă picătură.

Eată scopul final al noii agitații semitice dela noi, în capul căreia se află câți-va belferi și habami tineri, oameni de litere chip și seamă, care, tot cu tradiționala nemo-destie biblică, ne dădea câte odată, nouă popor român, pe lângă lecții de toleranță religioasă și liberalism, și lecții de limba românească.

Și statul român se stea nepăsător față cu toate acestea? Nu, asta nu se poate.

Dacă națiunea noastră este prea curată ca să nu se teamă de întinarea balelor semitice; dacă poporul nostru este prea cu minte ca să nu răspundească ingratitudinea israelită decât cu un suveran dispreț, — statul român nu poate îngădui mai mult asemenea agitații d'adrepul criminale; el este dator să le pilduiască cu toată asprimea.

Cronica evenimentelor din Balcani.

Reproducem după „Voința Națională” următoarele sciri telegrafice în cestiunea orientală:

31 Octombrie.

Sofia. — D. Karavelof a declarat, că conferința nu va putea ajunge la nici un rezultat. Bulgaria e mai hotărâtă decât ori-când să nu renunțe la unirea Rumeliei.

Varna. — Până acum se crede că puterile n'au ajuns la vre-o înțelegere în cestiunea Rumeliei; diferite păreri au fost emise în privința rezolvării acestei cestiuni; instrucțiile primite de unii ambasadori nu sunt în deplină armonie cu acele primite de alții. E nevoie deci de nouă corespondențe cu diferitele cabinete, înainte de a se stabili o programă. Părerile Turciei nu vor fi deplin cunoscute de cât în sinul conferinței; e oare-care temere de schimbare în atitudinea de până acum a Turciei. Partidul de acțiune își dă toate silințele să producă această schimbare. Toată activitatea guvernului otoman e îndreptată acum asupra flotei; s'au comandat o mulțime de tunuri Krupp de un calibru mare pentru a se înlocui tunurile actuale. S'a încheiat un contract cu casa Schwarzkopf din Berlin pentru furnitura unui mare număr de torpile; o altă casă germană va procura lămpi electrice.

Constantinopol. — S'a ținut un consiliu de miniștri sub președinția marelui vizir în scopul d'a se delibera asupra cestiunii Rumeliei și a instrucțiilor, ce se vor da plenipotențiatilor otomani, cari vor lua parte la conferință.

1 Novembre.

Sofia. — Scirile din Belgrad, cari spun că Bulgarii arestează pe sârbi și că ei țin 200 închiși la Sofia, sunt o curată invențiune. Guvernul princiar va adresa din această cauză o notă agentului diplomatic al Greciei, dl Rangabe, care îndeplinește funcțiunile de însărcinat al afacerilor Sârbiei. Simțimintele bulgarilor cătră sârbi nu diferă de acelea ale sârbilor cătră bulgari, de cât asupra unui punct: în Bulgaria dreptul primează indignarea.

2 Novembre.

Constantinopol. — Întrunirea conferinței a fost împedată până acuma de întârzierea număririi a celui de al doilea delegat al Porții. Dar e probabil, că întrunire se va ține mâine.

Sofia. — Circulă pe aci o mulțime de sciri îngrijitoare cu privire la atitudinea Sârbiei și la neînțelegerile dintre puteri. Se crede însă, că va fi cu neputință conferinței să restabilească statul *quo ante*. În cas de a se otări un asemenea lucru, el nu s'ar putea executa decât printr'un rebel, de vreme ce atât bulgarii, cât și rumelioții sunt otăriți să nu se supună unei asemenea otăriri. Toate pasurile

fi, — atunci vom putea țice, că suntem oameni cu adevărat și nu tufe.

— Bagă bine la cap dragu tatii cele ce ți țice, că eu nu 's om de ieri de alaltăieri; mult am trăit, multe am vădūt, numai inima mi-i tineră, sfatul și judecata sunt bătrânesci.

Așa grăia tatăl meu.

Și eu dragii mei țineam mult și voi ținea cât voi trăi mult la sfaturile și cuvintele lui, că-i om cu bună chipzuială, aședat și drept la judecată.

Și dacă v'am spus și DV. cele ce mi-a destăinuit el numai mie singur, este, că poflesc din inimă ca și Domnilor Voastre, ca și mie, să ve fie cuvintele unui bătrân cu judecata la loc, — spre bună învățătură și folos.

Virgil Oniș.

dinspre Sârbia sunt atât de bine fortificate încât chiar un număr restrins de apărători ar putea respinge un atac. Mâne pleacă 2 baterii la fruntarii.

Corespondențe particulare

ale „Telegrafului Român.”

De sub Negoitul. 20 Octombrie 1885. *) Jidovul ca să facă speculă cu creștinii și pune cruce deasupra birtului seu, ear corespondentul din Nrii 103 al „Telegrafului Român” deasupra corespondenții sale paradează cu citatul dela Efes. 4, 25. „Lăpădând minciuna, grăiți adevărul fie-care cu vecinul seu.”

Dl corespondent în loc să urmeze citatului corespondenței își perde sărita chiar dela început, căci lăpădând adevărul grăiesce minciuna nu numai vecinului seu, dar chiar și publicului mare cetitoriu de jurnale, când afirmă cu toată țaria, că „Țara Oltului până ađi a fost lipsită de momente însemnate” ca și când ar fi fost eschisă de lumea cea mare.

Adevărul este, că Dsa afirmă aceste în necunoștință de cauză, necunoscând țara Oltului, venind numai ieri alaltăieri în ea. Proba de stil scâlciat a dlui corespondent o trec de ocamdată cu vederea, având de scop nu protopopiatul ca dsa, ci rectificarea neadevărurilor prea bătătoare la ochi.

Dice dl corespondent: „Ca să putem veni la vorbă.... trebuie să atingem deși numai ca prin vânt — că acest cerc nu și-a putut lua avântul condițiilor în ceea ce atinge creșterea poporului și ridicarea lui la un grad de înaintare în economie, în cultură și civilizațiune.” — Ca să lăsam avântul condițiilor, pre care numai Dl corespondent îl poate înțelege, în focul seu — vrea să țică, că Țara Oltului n'are economie, nici cultură, nici civilizațiune.

Această afirmațiune îndrăzneată, Dl corespondent nu poate fi în stare a o documenta nici după mai mulți ani de petrecere în mijlocul nostru **).

Dsa nu scie, că aceasta țerișoară fără economie nu ar putea hrăni o populațiune atât de deasă relativ cu mărimea teritoriului, fără de a avea economie.

Unde află domnia sa pământul mai bine lucrat ca în aceasta țerișoară? Unde află pometurile cele mai frumoase, cari se espedeze chiar și în țerile cele mai depărtate? Nu e aceasta economie? Sau poate că domnul corespondent nu cunoaște ce va să țică economie.

Cultura cu ce o cumpănesci de corespondent? Unde e procentul cel mai mare de copii, cari cercetează școala ca în țeara noastră — și de unde cercetează mai mulți școlari gimnasiile ca de aicea? Dacă n'ar fi culți, nu s'ar ținea copii cu mari cheltueii în timpurile acestea grele pe la gimnasiile din Brașov, Sibiu și altele; — nu da palme în public țerei Oltului, fi mai indulgent, căci și noi suntem simțitori. Dacă ai de scop după cum țici, protopopiatul, în care ai picat ca Pilat în credeu, vorbesce de el fără de a vătămă vatra noastră părintească, pre care o iubim. Țici mai departe: „Lucru constatat este, că poporul nu'l poți convinge cu fapte ect.”, dacă dta nu ai darul de a putea convinge poporul cu fapte, nu-i ascrie lui îndobitocirea, căci contradicți citatului din fruntea corespondenței, lasă acelaia s'o afirme aceasta, care a umblat să convingă cu fapte și n'a izbutit. Afirmi: că inteligența noastră pune puțin preț pre preoți și învățători și că nu-i sprijinesc etc.” fără de a sci de afirmațiunile anterioare, că nu e nici o inteligență în țara Oltului, neavând nici cultură, nici civilizațiune. Noi oltenii scim prea bine, că inteligența noastră, care este, lucră mână în mână cu adevăratul preot și învățătoriu. De protopopiat n'am avea nimic de vorbit, dacă nu am fi observat, că perspectiva câștigului îl face pre dl corespondent lacom a nu cruța nici cele mai condamnabile mijloace în cestiunea pentru plapomă.

Se încumetă dl corespondent a da lecțiuni Veneratei noastre corporațiuni bisericesci, când țice „că aceasta va avea în vedere cestiunea noastră, precum a avut și până acuma în timpul veduviei acestui protopopiat,” prețind în aliniat mai înainte, că acest cerc ca toate cele administrate până acum nu și-a putut lua avântul cătră năsuințe mai mari. Oare Ven. Consistoriu se poate vîna, că nu și a putut lua avântul cătră năsuințele mai înalte? și oare aceasta s'e o aibă și acuma în vedere? căci aceasta

*) Publicăm această corespondență, ca să nu ni se poată țice că suntem unilaterali, constatăm însă că corespondența din Țara Oltului nu ni o a trimis actualul administrator protopopes, și că violența cu care-l atacă această corespondență în ochii nostri din nici un punct de vedere nu se poate justifica.

**) Ba o poate pas de pas, și o putem cu toți pentru întreg Ardealul.

o prețind d-ta, adevă întărirea de protopop a actualului administrator. Noi ne vom concentra de sigur în jurul unei persoane, în care să ne putem pune toate speranțele, și credem că Ven. Consistoriu în îngrijirea sa părintească nu va desconsidera votul maiorității.

Un oltean.

Suceava, 28 Octombrie 1885. În Nr. 109 al acestei foi a apărut un articol din Cernăuți cu data 4/16 c. Dnul Eu pledează cauza păr. egumen, pe când eu me aștept ca părintele egumen să-mi spună că n'am dreptate. Eu unul n'am nici un interes de-a revni la postul cuiva și chiar de-aș vrea nu pot, precum voi arăta la vale. Il rog însă pe dl Eu să binevoiască a pleda pentru clientul seu și mai departe, ca să vadă lumea ori de-l va putea spăla. Cât timp însă dsa nu va răspunde citând martori la cele ce voi publica în „Gazeta”, se va cunoaște cine voiesce să pună lumina sub oboroc cum se țice la evanghelie.

Când va răspunde, ar fi bine când ar vorbi în alt mod, căci eu nu l-am atacat pre Dsa și dacă se supără păr. egumen este treaba Dsale a-mi răspunde sau nu. Advocați înse incap, de oare ce nu vor putea da nici un comentat la toate cele ce le voi publica, aducând martori nu călugări neindestuliți, ci oameni cari nu depind dela grația egumenului.

Dice apoi, că și eu am fost bine primit, m'a ferit Dșeu de aceasta onoare, căci eu nici odată nu trăgeam la Sânția Sa.

Me numesc George Vasiliu, proprietar, Botușani, bine voiți a Ve interesa și veți afla, că există pe lume și n'am luat un nume fictiv. Sub acest nume am trimis „Gazetei” articulele subsemnate Călătorescu și voi trimite și în viitor. La toate am fost present, nu sunt lucruri iscodite, sau scrise pe spusa altora — drept probă iau ori și ce responsabilitate chiar n'aintea tribunalului.

Primiți, dle Eu, considerarea stimei mele.

G. Vasiliu.

Varietăți.

* (Chirotesire de protopresbiter.) Ieri în 23 a l. c. s'a chirotesit întru protopresbiter administratorul ppresbiter al tractului Cohalmului și alesul protopresbiter Dl Nicolau Mircea.

* („Reuniunea învățătorilor români gr. o. r. din districtul Făgărașului) va arangea în 26 Octombrie st. v. (7 Novembre st. n.) a. c. în „Hotel Lauriciu” O producțiune literară împreună cu dans după următorul:

Program.

1. „Cuvânt de deschidere,” rostit de președintele.
2. „Despre poziția socială a femeii și emanciparea ei,” disertațiune de Stefan Necșa.
3. „Da, este vis,” romanță de B. Papasovici; cântată solo de Nicolae Aron acompaniat de violină.
4. „Frații Jderii,” poesie de Vasile Alecsandri; declamată de Gavrilă Pop.
5. „Mijloace de a atrage pruncii la școală,” disertațiune de George Dobrin.
6. „Steaua vieții mele,” romanță de A. Riedl, cântată solo de Nicolae Ludu acompaniat de violină.
7. „Sentinela română,” poesie de Vas. Alecsandri; declamată de Filaret Deșorean.
8. „Canțiunea neapolitană,” romanță de Gr. Ventură; duet executat de Nicolae Aron și Nicolae Ludu acomp. de violină.
9. „Chiuiesc și sum român,” poesie de Ios. Vulcan; declamată de George Dobrin.
10. „Cisla,” cuartet umoristic-satiric de C. Porumbescu, executat de corul învățătorilor.

Începutul, searea la 7 oare precis. Venitul în favorul „fondului reuniunii”

NB. Oferte marinimoase se primesc cu mulțumită și se vor cuita pe cale publică.

* (Două procese monstre). La Catagirone, în Sicilia, s'a terminat țilele acestea un proces colosal, în contra a 31 indiviđi preveniți, că fac parte dintr'o asociațiune de făcători de rele; 22 au fost condamnați la diferite pedepse. Cestiunile puse juraților de cătră curte fiind în număr de 7,347, a trebuit pentru a răspunde la ele, ca jurații să stea închiși șase țile în sala de deliberare.

Se mai anunță încă un proces intentat autorilor „Catastrofei băncei venețiane.” Sunt un-spre-dece preveniți. Desbaterile se vor ține la Padua.

Se pretinde că pentru a pune capăt acestui proces de senzațiune, vor trebui cel puțin 150 de audiențe, adevă aproape șase luni!

(Brigandagiul în Andalusia.) De câtva timp incoace nu este vorbă în presa spaniolă, de cât de faptele a trei brigandă, în privința cărora s'ar putea scrie volume întregi.

